

Позасмѣла се тѣжовно майката и каза:

— „Да, сега сте голѣми момичета, можете да излѣзете!“

Тя отворила вратата, и двѣтѣ сестричета излѣзли.

Ала наскоро забѣлѣжили тѣ, че въ голѣмия свѣтъ не било тѣй, както въ топлото легълце.

Вѣтърътъ бучалъ и лудувалъ и ги каралъ да треперятъ. И Мразътъ не мислѣлъ да имъ прави лошо, ала той билъ грубъ съ тѣхъ, и тѣ наскоро били уморени, тѣй уморени, че извикали на майка си:

— „Мила майчице, ние сме уморени, нека пакъ спсимъ!“

Майка имъ ги покрила съ дебела покривка отъ жълти и кафяви листа и скоро чула уморенитѣ имъ гласенца:

— „Благодаримъ, майчице! Какъ бѣхме измръзнали!“

Тогава Майка-природа ги завила съ още една топла, мека покривка отъ снѣгъ.

Тамъ подъ топлитѣ листа и снѣгъ двѣтѣ сестричета чакали топлото слънчице, пролѣтния вѣтрецъ и съживителния дъждецъ да ги събудятъ.

Можете ли да познаете, кои сж тѣзи сестричета?

Азъ ще ви кажа: — това бѣха двѣ кестенчета, а тѣхната кжщичка — черупката, която ги обвиваше.

А. Ф.

